

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **R. R.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Vaňkem
sídlem Riegrova 379/18, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2022, č. j. OAM-75840-11/ZM-2022,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 11. 2022, č. j. OAM-75840-11/ZM-2022, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 19 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ondřeje Vaňka, sídlem Riegrova 379/18, 779 00 Olomouc.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobce je Ind. Od 10. 5. 2021 pobývá na území ČR na zaměstnaneckou kartu. S platností zaměstnanecké karty do 9. 5. 2023 byl zaměstnán jako svářeč u zaměstnavatele E. X, s. r. o., kde dne 20. 12. 2021 ukončil pracovní poměr. Dne 20. 1. 2022 oznámil žalovanému, že jeho novým zaměstnavatelem bude W. h. s. r. o., u nějž bude pracovat jako svářeč na pracovním

místě „R. 80, R., X“, vedeném v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty (dále jen „CE“) pod č. X. Žalovaný dne 23. 2. 2022 sdělením č. j. OAM-6026-10/ZM-2022 MV podle § 42g odst. 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), informoval žalobce o tom, že pro změnu zaměstnavatele nejsou splněny podmínky § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců, neboť jím doložená pracovní smlouva s novým zaměstnavatelem ze dne 17. 1. 2022 není uzavřena na pracovní místo, které uvedl do tiskopisu oznámení, ani na jiné pracovní místo, které by bylo vedeno v CE, neboť zatímco v pracovní smlouvě je uvedeno místo výkonu práce „R. 80, R., X H.“, v CE je uvedeno místo výkonu práce „R. 80“. V poučení tohoto sdělení žalovaný uvedl, že se jedná o úkon podle části IV. správního řádu, nelze se proti němu odvolat, a dále, že 18. 2. 2022 zanikla zaměstnanecká karta žalobce, neboť uplynula lhůta 60 dnů dle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a proto žalobce vyzval, aby se dostavil k vydání výjezdního příkazu.

2. Žalobce nevycestoval a dne 27. 10. 2022 oznámil žalovanému, že u zaměstnavatele W. h. s. r. o. mění dosavadní pracovní místo na pracovní místo „č. p. 128, X M.“. V reakci na oznámení žalovaný zaslal žalobci touto žalobou napadené sdělení ze dne 28. 11. 2022, č. j. OAM-75840-11/ZM-2022, v němž mu opět s odkazem na § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců sdělil, že nejsou splněny podmínky § 42g odst. 7 a 8 téhož zákona, tentokrát proto, že žalobce oznámil změnu pracovního zařazení až po zániku zaměstnanecké karty (tj. po datu 18. 2. 2022). V poučení tohoto sdělení žalovaný opět uvedl, že se jedná o úkon podle části IV. správního řádu, nelze se proti němu odvolat, a dále jej znovu vyzval, aby se dostavil k vydání výjezdního příkazu.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

3. Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného sdělení. Namítl, že jeho zaměstnanecká karta dne 18. 2. 2022 nezanikla, neboť změnu zaměstnavatele řádně, tj. v souladu s § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců oznámil žalovanému dne 20. 1. 2022, tj. před uplynutím lhůty 60 dnů od skončení pracovního poměru, k němuž došlo dne 20. 12. 2021. Žalovaný mu sice již sdělením ze dne 23. 2. 2022 autoritativně stanovil, že jím podané oznámení změny zaměstnavatele z 20. 1. 2022 nesplňuje podmínky § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců, avšak z judikatury (NSS 8 Azs 56/2021) vyplývá, že jeho právo na změnu zaměstnavatele vzniká ex lege splněním podmínek § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců a není navázáno na pozitivní sdělení žalovaného, tudíž není rozhodné, že se proti sdělení z 23. 2. 2022 nebránil žalobou. Soud se tak podle žalobce musí vyjádřit k tomu, zda jeho oznámení o změně zaměstnavatele z 20. 1. 2022 splňovalo podmínky § 42g zákona o pobytu cizinců či nikoli. Podle žalobce tomu tak jednoznačně je, neboť místo výkonu práce uvedené v pracovní smlouvě a zveřejněné volné pracovní místo v CE jsou totožným místem. Předně zdůraznil, že se v pracovní smlouvě název obce H. vůbec nevyskytuje, neboť je tam uvedeno kromě názvu obce, ulice a čísla popisného pouze PSČ, které patří obci V., do kterého spadá i sousední obec R. Zveřejněné volné pracovní místo v CE pak obsahuje místo výkonu práce č. p. 80, R., okr. P., tudíž se sdělení ze dne 23. 2. 2022 odchyluje od reality. Zásadní však podle žalobce je to, že v ČR existuje pouze jedna obec R. a X je její PSČ a možná záměna místa výkonu práce je tak vyloučena. V obou dokumentech je tedy uvedeno totožné místo výkonu práce. Postup žalovaného, který kvůli mírně odlišné formulaci považuje tato místa za odlišná, je podle žalobce projevem přepjatého formalismu a je nesprávný a nezákonný.
4. Dále žalobce namítl, že žalovaný porušil zásadu legitimního očekávání, neboť společně s žalobcem oznamoval změnu zaměstnavatele totožným oznámením pan R. R. R., nar. X, a to

na totožné volné pracovní místo se stejně formulovanou pracovní smlouvou a k jeho oznámení mu bylo žalovaným sděleno splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele dle zákona o pobytu cizinců. Mezi žalobcem a panem R. tak vznikl zcela neodůvodněný rozdíl v postupu žalovaného, kdy takovýto postup je též nezákonný pro rozpor s § 2 odst. 4 správního řádu.

5. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl. Předně uvedl, že proti prvnímu sdělení ze dne 23. 2. 2022 žalobce nepodal žalobu. Dále uvedl, že definičním znakem volného pracovního místa obsaditelného držiteli zaměstnanecké karty je ve smyslu § 37 a 37a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti mj. místo výkonu práce, a tudíž je nutné, aby se místa výkonu práce uvedené v CE a v pracovní smlouvě shodovaly, což se v posuzované věci nestalo, neboť v pracovní smlouvě předložené žalobcem k oznámení změny zaměstnavatele dne 20. 1. 2022 bylo místo výkonu práce specifikováno jako „R. 80, R., X, H.“, zatímco v CE bylo toto místo evidováno pouze jako „R. 80, R., X“. Jelikož byl název města „H.“ připsán propiskou k jinak vytištěnému textu, obec R. je od H. vzdálena 11 km a PSČ obce R. neodpovídá PSČ H., je dle žalovaného zřejmé, že pracovní smlouva byla uzavřena na dvě různá místa výkonu práce, a to v obci R. a v H. Proto musel žalovaný žalobci dne 23. 2. 2022 sdělit, že oznámení změny zaměstnavatele nesplňuje podmínky § 42g odst. 8 zákona o zaměstnanosti. Zdůraznil, že požadavek na předložení pracovní smlouvy uzavřené pro práci na určité přesně vymezené pracovní pozici, není bezúčelný, neboť pokud by držitel zaměstnanecké karty vykonával práci na pozici jiné, jednalo by se o výkon nelegální práce dle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti. Pracovní smlouva tudíž musí ve svých základních charakteristikách, tj. místě a druhu výkonu práce, odpovídat údajům, které charakterizují dané pracovní místo v CE. Oznámení žalobce ze dne 20. 1. 2022 tudíž nebylo způsobilé odvrátit zánik jeho zaměstnanecké karty, k němuž došlo dne 18. 2. 2022. Následné oznámení další změny ze dne 27. 10. 2022 tudíž již nikdy nemohlo vyhovovat požadavkům zákona o pobytu cizinců, neboť jej činila osoba, která již držitelem zaměstnanecké karty nebyla. Nadto žalobce k novému oznámení doložil pracovní smlouvu se společností Welding house s. r. o., v jejímž českém vyhotovení byl uveden den nástupu do práce 20. 2. 2022, zatímco v anglickém den 20. 2. 2021, a smlouva sama je datována až dnem 22. 10. 2022, takže doložené dokumenty neprokazují, že pracovní právní vztah mezi žalobcem a společností W. h. s. r. o. skutečně vznikl a že trval v době oznámení změny pracovního zařazení žalobce.
6. Žalobce v replice uvedl, že měl žalovaný postupovat při výkladu pracovní smlouvy předložené k prvnímu oznámení změny zaměstnavatele podle § 556 odst. 1 věty druhé občanského zákoníku a § 42g odst. 8 věty druhé zákona o pobytu cizinců, čímž by nutně dospěl k závěru, že z obsahu dané smlouvy je patrné, že byla uzavřena na pracovní pozici uvedenou v CE. Z obsahu obou sdělení ale nevyplývá, že by se žalovaný o výklad smlouvy alespoň pokusil. Dále uvedl, že k ručně dopsanému textu „H.“ neměl žalovaný vůbec přihlížet, neboť tento nebyl parafován a na rozdíl od jiných změn ve smlouvě nebyl vepsán na vytečkovaném místě. Rovněž je podstatné, že ručně dopsaný text se nachází jen v české verzi smlouvy, zatímco v anglické, kterou žalobce podepsal, neboť jakožto Ind umí jen anglicky, tento text dopsán není. V oznámení, které žalobce podepsal, je také uvedeno jen R. 80, takže je zřejmé, že žalobcova vůle byla pracovat jen na tomto místě. Nadto oznámení obsahuje odkaz na číslo daného volného pracovního místa v CE. Rovněž pan R. R. R. oznamoval změnu zaměstnavatele v tentýž čas a rukou dopsaný text u něj není. Dále žalobce zdůraznil, že argumentace dvěma místy výkonu práce nebyla ve sděleních uvedena, tudíž by k ní soud neměl přihlížet. Není také logické, aby žalobce vymezil jedno místo výkonu práce

celou adresou, zatímco druhé jen názvem města. Závěrem žalobce uvedl, že k novému oznámení předložil i novou pracovní smlouvu s W. h., s. r. o., která je novací původní smlouvy ze 17. 1. 2022, čistě z opatrnosti, aby nemohl být žalovaným nařčen, že nepředkládá pracovní smlouvu, jak požaduje zákon, nýbrž jen dodatek.

7. Podáním ze dne 16. 10. 2023 žalobce upozornil, že k rozhodnutí ve věci jsou relevantní závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2023, č. j. 9 Azs 177/2023-25.

C) Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl ve věci bez jednání.
9. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2023, č. j. 9 Azs 177/2023-25 jsou pro posouzení této věci zcela klíčové. Žalobce byl totiž rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 20. 3. 2023, č. j. CPR-4907-2/ČJ-2023-930310-V242, vyhoštěn. V žalobě proti tomuto rozhodnutí se bránil námitkou, že nepobýval na území ČR neoprávněně, neboť oznámil včas a řádně změnu zaměstnavatele, a tudíž nezanikla jeho zaměstnanecká karta. Ministerstvo, stejně jako v nyní posuzované věci, odkazovalo na sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 23. 2. 2022, které považovalo za závazné pro další postup a rozhodování. Nejvyšší správní soud ale po velmi podrobném rozboru dospěl k závěru, že sdělení o změně zaměstnavatele dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců není pro správní orgány závazné ve smyslu § 73 odst. 2 správního řádu a nepředstavuje ani rozhodnutí o předběžné otázce dle § 57 odst. 3 správního řádu. Dále uvedl, že tomuto sdělení sice svědčí presumpce správnosti, avšak předložil-li žalobce v řízení o vyhoštění věcnou argumentaci, kterou obsah sdělení zpochybnil, bylo ministerstvo povinno se jí zabývat, což neučinilo, a proto Nejvyšší správní soud rozhodnutí ministerstva o vyhoštění zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.
10. Krajský soud si je sice vědom aktuálně panujícího rozporu v judikatuře ohledně závaznosti sdělení o změně zaměstnavatele podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců, neboť v rozsudku ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že se jedná o závazný správní akt, nicméně s ohledem na skutečnost, že závěr vyslovený devátým senátem se týkal přímo věci nynějšího žalobce a tento závěr je velmi precizně zdůvodněn, se jím krajský soud řídil, byť zakládá stav duplicitního posuzování téže skutečnosti (v rámci vydání sdělení o změně zaměstnavatele a v rámci řízení o vyhoštění). Pro posuzovanou věc tento závěr dle krajského soudu v především znamená, že nepodání žaloby proti prvnímu sdělení ze dne 23. 2. 2022 nezbavilo žalovaného, který byl podrobně seznámen s výhradami žalobce proti posouzení jeho oznámení změny zaměstnavatele ze dne 20. 1. 2022 a závěru, že 18. 2. 2022 zanikla žalobcova zaměstnanecká karta, povinnosti se s těmito námitkami v žalobou napadeném sdělení vypořádat. Pokud tak neučinil, zatížil toto sdělení vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
11. Dále krajský soud zcela souhlasí s žalobcem v tom, že žalovaným uvedená argumentace ve vyjádření k žalobě, spočívající v tvrzení o existenci dvou míst výkonu práce v české verzi žalobcem předložené pracovní smlouvy, je zcela nová a nekoresponduje s obsahem prvního sdělení. K tomu je třeba uvést, že dle závěru Nejvyššího správního soudu, vysloveného v rozsudku ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34, *pokud oznámení o změně zaměstnavatele*

podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců obsahuje odstranitelné vady, je správní orgán povinen dle § 154 ve spojení s § 37 odst. 3 správního řádu držitele zaměstnanecké karty k odstranění těchto vad vyzvat. Měl-li tedy žalovaný za to, že panuje rozpor mezi oznámením žalobce a jím předložené smlouvy, byl povinen žalobce vyzvat a tento rozpor v součinnosti s ním odstranit.

D) Závěr a náklady řízení

12. Krajský soud s ohledem na uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
13. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to jednak odměna za zastupování ve výši 12 400 Kč za 4 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, tj. převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání dalších dvou replik (odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu), a dále náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý provedený úkon právní služby dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. 1 200 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, je podle § 57 odst. 2 s. ř. s. součástí náhrady nákladů řízení i částka 2 856 Kč, představující daň ve výši 21 % z částky 13 600 Kč, tj. z odměny a náhrad. Celkově tak náklady činí 19 456 Kč (3 000 + 12 400 + 1 200 + 2 856).
14. Náklady uložil soud žalovanému povinnost zaplatit žalobci v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, použitého dle § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. října 2023

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu